

مروری تحلیلی بر کاربرد مدل سازی پارامتریک در طراحی شهری

امیر شکیبامنش^۱، بیتا ابراهیمی^{۲*}

۱- استادیار گروه شهرسازی دانشگاه هنر تهران، a.shakibamanesh@art.ac.ir

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشگاه هنر تهران، b.ebrahimi71@gmail.com

چکیده

مدلسازی پارامتریک، مبتنی بر طراحی و تفکر پارامتریک، شیوه‌ای نوین در طراحی شهری است. این شیوه با تکیه بر پارامترها و الگوریتم‌ها، و با استفاده از مدل نرم افزاری، یک فرآیند طراحی مذاکره‌ای بین مسأله و راه‌حل ایجاد می‌کند و امکان آنالیز، سنتز و ارزیابی را به‌طور همزمان با مشاهده نتیجه فرمی فرآیند فراهم ساخته و طراح را قادر می‌سازد تا طرح خود را اصلاح نماید و سناریوهای مختلف را تدوین و به طرح بهینه دست یابد. در این مقاله سعی شده که مدلسازی پارامتریک با استفاده از نرم افزار سیتی‌انجین، یک نرم افزار سه بعدی‌سازی شهرسازی، به عنوان روشی نوپا در طراحی شهری معرفی گردد. با آشنایی با این شیوه و نرم‌افزار، می‌توان ضمن تعریف پارامتریک مؤلفه‌های طراحی شهری، تصمیمات افراد دخیل در این حوزه را لحاظ کرد، و به یک پلت فرم پویا که در آن مدل طراحی به‌راحتی دستکاری و به‌طور مداوم به‌روز می‌شود، دست یافت و در نتیجه طراحان را قادر به اتخاذ تصمیمات طراحی بر مبنای آگاهی بیشتر و به شیوه‌ای دموکراتیک نمود.

واژه‌های کلیدی: مدلسازی پارامتریک، طراحی شهری پارامتریک، نرم‌افزار سیتی‌انجین

^۲ نویسنده مسئول (این مقاله برگرفته از پایان‌نامه کارشناسی ارشد بیتا ابراهیمی با عنوان «سازماندهی فضایی بلوک‌های مرکزی شهر، با استفاده از مدل طراحی پارامتریک (نمونه موردی: بخشی از بافت مرکزی منطقه ۱۲ شهر تهران)» می‌باشد که با راهنمایی دکتر امیر شکیبامنش در دانشگاه هنر به انجام رسیده است.)